

[Maisted]

taler om den store fortjeneste, og hvilket ringe element de er i det danske samfund, at han sætter kronen på værket ved at indgå aftale med Shellraffinerierne om at aftage statsolien. Han tillod sig også at rose dem lidt her i sit indlæg, idet han sagde, at man havde udmærkede aftaler med olieselskaberne. Det hænger heller ikke sammen med den kritik, som ministeren fremfører offentligt for at få folk til at hoppe på den limpind, at der er nogen som helst fordel ved at indføre statshandel. På den ene side angriber ministeren olieselskaberne, og på den anden side laver han aftaler ved bagdøren med de samme selskaber.

Olieforsyningen drages lidt ind i udenrigspolitikken. Det har vi fået et bevis for med denne klausul. Olielandene kan stille krav direkte eller indirekte om en bestemt holdning til politiske forhold, f. eks. mellem Israel og PLO. Reaktionen kan selvfølgelig være helt uberegnelige. Vi mindes alle sammen hr. Anker Jørgensens Middelfarttale i 1973, og vi ved jo også . . .

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Jeg skal gøre opmærksom på, at statsministeren ikke omtales som hr. Anker Jørgensen, men som statsministeren.

Maisted (FP):

. . . statsministeren hr. Anker Jørgensens udtalelse i Middelfart i 1973, og vi kender også det røre, det har skabt, at britisk TV har lavet en film om en arabisk prinsesses hennrettelse.

På længere sigt er det selvfølgelig betænkeligt for den vestlige verdens olieforbrug, hvis OPEC-landene foruden at sidde på produktionen af råolie også skal dirigere afsætning af den, sådan at de reelt kan lamme industrilanden energiforsyning. Danmark har absolut intet akut behov for et statsligt initiativ i olieforbruget.

Den eneste interesse, den danske befolkning har, er: hvordan får vi den billigste energi, og hvordan sikrer vi os et frit forbrugsvalg? Al erfaring viser, at det gør man ikke ved at fremme statshandelen. Tværtimod ved vi, at den største oliesheik er staten, og at det frie forbrugsvalg vil blive afløst af tvang.

602 Ft

Det vil vise sig, at den dyreste minister, den danske skatteminister, har stiftet bekendtskab med, det er energiministeren. Derfor fremsatte vi selvfølgelig også et dagsordensforslag, der udtrykker mistillid til ministeren.

Preben Steen Nielsen (S):

Det har aldrig stået helt klart for mig, hvad baggrunden for fremskridtspartiets mangel på energipolitik var. Så sent som i dag kunne fremskridtspartiet ikke bevæge sig til at stemme for en stille og rolig ratificering af en samarbejdsaftale med Sverige om naturgas. Sådan har det kendetegnet fremskridtspartiets energipolitik hele vejen igennem, at man er imod det hele og vil overlade al energipolitik til markedets frie spil. Det har jeg altid betragtet som uansvarligt og selv i forhold til fremskridtspartiet også uforklarligt. Men endelig dæmper lyset for undertegnede ved hr. Maistedes indlæg lige før. Nu er det gået op for os, at det, der har afstedkommet de energipolitiske problemer siden den første oliekrise i 1973-74, det er kravene fra miljøstyrelsen og så den politik, som skiftende energiministre og handelsministre, som det tidligere hed, har ført i folkettingen. Det er i virkeligheden deres skyld, at OPEC-landene har gennemført en samordnet oliepolitik osv., og det er deres skyld alene, at vi er kommet i energimæssige problemer. Det er uægtelig stærke sager.

Det, der er tale om med det statslige engagement i oliehandelen, er at leve op til det, som i hvert fald et bredt flertal i folkettingen har været enige om i alle energidebatterne, nemlig at sikre en spredning af forsyningen for at begrænse risiciene og sikre en forsyningssikkerhed. Når situationen rent faktisk er den, at de multinationale selskabers andel af den samlede oliehandel er faldet til omkring de 40 pct., ja, så må vi nødvendigvis, hvad enten fremskridtspartiet kan lide det eller ej, tilpasse os denne situation. Det hjælper ikke, at hr. Maisted postulerer, at det er den samme olie, man slås om, når forudsætningerne for at få andel i denne samme olie er ændret. En af forudsætningerne er, at man indgår direkte aftaler mellem et olieeksporterende land og et olieimporterende. Dette har også Danmark været nødsaget til. Det er selvfølgelig i lyset heraf, man